

služ. dobu sluší podle § 38 odst. 2 zák. č. 104/26 zaokrouhliti na 19 roků a 6 měsíců, zda tudíž st-lce náleží příští zvýšení služného již za 1½ roku počítajíc od 1. února 1927, anebo zda zaokrouhlení to nemá nastati. Žal. úřad zastává názor, že předpisu § 38/II uč. zák. nelze na daný případ použiti, leč neprávem.

Je sice pravda, že § 38 uč. zák. je zařazen v dílu V, který obsahuje »přechodná ustanovení« a že předpis § 38/II v první řadě platí pro ony učitele, kteří jsou v den účinnosti zák. č. 104/26 v akt. službě se tímto dnem převádějí do nových platů tohoto zák. Nelze však přehlédnouti, že i zák. č. 104/26 — jak zřejmo z četných ustanovení — je vybudován na zásadě parity se zaměstnanci státními, že podle § 17 zák. č. 104/26 platí pro učitele ustanovení služ. pragmatiky profesorské č. 319/17 ř. z. se změnami a dopňky vyplývajícími ze zák. č. 103/26, že dále služ. pragmatika z r. 1917 obsahovala též předpisy o požitcích a o době nápadu jejich (§§ 51, 53, 83 a j.), kteréžto předpisy byly ustanoveními zák. č. 103/26 změněny, resp. doplněny (arg. § 214 odst. (2) zák. č. 103/26); proto nutno důsledkem § 17 zák. 104/26 vztáhnouti na učitelstvo také předpis § 198 plat. zák. č. 103/26, podle něhož »zaměstnanci v trvalé nebo dočasné výslužbě se převedou při reaktivaci do nových platů podle pravidel pro převod do nových platů (§§ 166 až 197)«, tedy také podle pravidla § 197 odst. 2 zák. 103/26, který obsahuje analogický předpis jako § 38 odst. 2 zák. 104/26.

Ustanovení o zaokrouhlení služ. doby (§ 197 odst. 2) platí tedy taky pro případ reaktivace pensionovaného nebo kvieskovaného státního zaměstnance; proto nutno z úvah právě předeslaných stejné zaokrouhlení služ. doby, jak je nařizuje § 197 odst. 2 zák. č. 103/26, resp. § 38 odst. 2 zák. č. 104/26, provésti také při reaktivaci učitele, tedy také v případě st-lky.

Pak ovšem nutno služ. dobu st-lčinu ke dni reaktivace (1. února 1927) čítati na 19 roků 6 měsíců, takže st-lka ukončí předepsané tři roky pro postup do 7. stupně již 31. července 1928. Je tedy opačný názor žal. úřadu nesprávný a bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž mohl nss — když žal. úřad důsledkem svého shora uvedeného názoru sám otázkou tou se nezabýval — zkoumati, zda st-lce přísluší 7. stupeň platu od 1. srpna 1928 anebo zda předpis § 22 zák. č. 104/26 má za následek, že jí tento stupeň by náležel až od 1. října 1928.

Č. 8124.

Učitelstvo: * Předpis § 3 odst. 2 zák. č. 104/26 o zvýšení adjuta učitelského čekatele v druhé polovině doby čekatelské neplatí o odměně výpomocného učitele podle § 3 odst. 3 téhož zák.

(Nález ze dne 24. září 1929 č. 17.236.)

V ě c: Karel Ch. v Š. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran odměny výpomocného učitele.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l působil jako výpomocný učitel na školách obecných od 5. března 1923 do 30. června 1923, od 13. února 1924 do 30. června

1924, od 1. října 1924 do 15. února 1925, od 1. února 1926 do 30. června 1926 a od 1. září 1926 nadále. Výnosem zšr-y mor. z 25. září 1926 bylo jeho ustanovení výpomocným učitelem schváleno a byla mu od 1. září 1926 poukázána odměna roč. 9.768 Kč.

Podáním ze 16. listopadu 1926 zažádal st-l, aby mu od 1. června 1926 byly poukázány požitky ve výši stanovené pro čekatele v druhé polovině služby čekatelské, poněvadž v udanou dobu vykazuje 1½ roku skutečné služby jako výpomocný učitel. Zšr vyslovila rozhodnutím z 1. prosince 1926, že k žádosti té nelze blíže přihlížeti vzhledem k ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 104/26, podle kterého výpomocní literní učitelé se zkouškou učitelské dospělosti mají nárok na odměnu ve výši počátečního adjuta čekatele na místo literního učitele na obecných školách. St-lovo odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů rozhodnutí zšr-y.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané nss uvážil:

St-l byl v rozhodné době nesporně »výpomocným učitelem« a nikoliv »učitelským čekatelem«, kteréžto dva pojmy zákon č. 104/26 v § 2 odst. 2 a odst. 1 přesně rozeznává. Proto měl st-l v oné době taky jenom nárok na požitky, které výpomocným učitelům zák. č. 104/1926 přisuzuje v § 3 odst. 3, nikoliv na požitky, které podle § 3 odst. 1 a 2 náležejí učitelským čekatelům.

Když pak zákon jednak v § 3 odst. 2 přisuzuje učitelským čekatelům adjutum ve dvojí výměře — nižší a vyšší — podle délky odsloužené doby čekatelské, naproti tomu však v § 3 odst. 3 výpomocným učitelům dává toliko (bez takového rozlišování co do délky služby) nárok na odměnu ve výši (plné nebo procentuální) počátečního adjuta čekatele, je z tohoto znění zákona a z protikladu mezi učitelským čekatelem a výpomocným učitelem v § 2 odst. 1 a 2 zcela nepochybně zřejmo, že výpomocný učitel není po zákonu účasten výhody zvýšení adjuta, kterou zákon výslovně přiznává jenom učitelskému čekateli, který absolvoval prvou polovici čekatelské doby.

Opačné stanovisko stížnosti nemá tudíž v § 3 zák. č. 104/26 opory a nelze také pro ně vyvoditi nic z § 38 téhož zák., který upravuje jako »ustanovení přechodné (viz nadpis u dílu V. zák.) jenom převod do nových platů a určuje jak postupovati při určení »doby rozhodné pro stanovení výše služného«, ovšem jen potud, pokud podle základních předpisů zákona může délka služební doby míti pro vyměření požitků význam.

Č. 8125.

Učitelstvo. — Zaměstnanci veřejní: K výkladu § 16 vl. nař. č. 666/20 o zápočtu soukromé služby při propočtení služební doby vedlejšího učitele veř. školy národní.

(Nález ze dne 24. září 1929 č. 17.237.)

Prejudikatura: Boh. A 2484/23 a 3198/23.

Věc: Štěpánka K. v M. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o zápočet služební doby.